Nõnda Jeesus ise tegi,
Seal meie wäikse Eewale,
Et üksnes seda nägi,
Mis tegi rõõmu temale.

Jo hommikused koidu-wiirud,
Nüid panid taewa punama
Ja ema ärdab nutu-kiirud,
Lõid piki metsa wadama.

Ta kutsub rahwast naabri talust
Ja hüüab: „Jumal kuule sa!
Mu südant peasta lahti walust —
Kus on mu laps? — eht surnud ka! —

Oh Issand, Jumal tule nüid!
Ja armust ise aita;
Ta hauale nüid juhi minu;
Ta nägu mulle näita!"

Nii riesti põiki rändab ema;
Seal läbi lume angede,
Ei käia malda nüid tema
Ja siisti — tütre tibagi! —

Ning wiimaks weel pöörab, targu hoole,
Ta jookstes ja otsides jälle koeu poole. —
— „Mis? — eks paista sealt angest mu pajala nurgad?

Kas õige seie mu lapse matsite t'e Jumala tormid ja metsad!"

Ta tõttab pool minestes senna paika
Ja laiaks kui labida teeb peu-päka,
Ja ruttu ja ruttu aeab lund ette ja taha:
„Oh angged, andke mulle mu lapse surnud teha!"

Ja kui ta ju kaapind koopa wääri,
Piki ta pajakast, kogu auge ääri,
Siis korraga õigates kiiratab,
Ei tea, kas ilmsi, või unistab?
Ta lapsuke okste wahel, just kui saunas
Ja ilusam kui õieke, mis põle weel kaunas!
Laps kohe ka silmad lahti lööb
Ja rõõmu päralt ema t'ale pai ka teeb.
Ning jutustab nüid emale ta elsi lugu
Ja kiidawad kahekesi jumalitku hoiu tegu;
Inglid olla teinud t'ale lumest ja oksest maja,
Ning laulnud t'ale lugusid kogu see aja.
Ema nüid wõttis Eewakese rõõmuga kaasa
Ja tõttasid koeu poole üle naabri aasa.
Ka pikka juttu ma enam ei taha teha:
N'ad langesid kodu tänades põlwili maha
Ja taewa pool' tõusid nende kiituse luuled
Ning ärdaste Jumalat tänasid kõikide uuled.
Ja et see just pühapäine hommiku oli,
Siis kuuldi ka ühes kiriku kella heli.